

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **W. M.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2013, č. j. 22 Az 20/2013 - 11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2013, č. j. OAM-192/ZA-ZA15-ZA14-2013, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou, ve které požádal o ustanovení zástupce pro řízení, který by doplnil žalobní body. Krajský soud zaslal žalobci formulář – Potvrzení o majetkových a výdělkových poměrech a stanovil mu lhůtu patnácti dnů pro jeho vyplnění a vrácení. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 15. 8. 2013. Jelikož žalobce nikterak nereagoval, rozhodl krajský soud usnesením ze dne 25. 9. 2013, č. j. 22 Az 20/2013 – 11, o tom, že se návrh žalobce na ustanovení zástupce zamítá. Současně žalobce usnesením ze dne 25. 9. 2013, č. j. 22 Az 20/2013 – 12, vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů doplnil a upřesnil své podání tak, aby bylo patrné, z jakých skutkových důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Obě tato usnesení byla žalobci doručena dne 8. 10. 2013. Jelikož žalobce opět nikterak nereagoval, krajský soud žalobu usnesením ze dne 31. 10. 2013, č. j. 22 Az 20/2013 – 14, odmítl.

Dne 1. 11. 2013 byla krajskému soudu doručena písemnost, datovaná dnem 30. 10. 2013 (k poštovní přepravě podaná dne 31. 10. 2013), ve které se žalobce omlouvá, že neodeslal vyplněný formulář, a vysvětluje, že nebyl schopen porozumět obsahu dotazníku a všem důsledkům, které se váží k jeho vyplnění a odeslání. Poukazoval na nedostatečnou znalost českého jazyka a relevantní právní úpravy. Požádal o přehodnocení celé věci a ustanovení zástupce; současně doložil i vyplněný formulář. Žalobce uvedl, že se neobejde bez právní pomoci a že ani není schopen sám reagovat a doplnit žalobu o požadované skutečnosti.

Jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně žalobci vyhovět, je právě takový postup, kdy bude jeho podání posouzeno jako kasační stížnost, na jejímž základě by mohl napadené usnesení zrušit. Soudní řád správní nepřipouští autoremeduru soudního rozhodnutí; nesouhlasná podání proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví rozhoduje Nejvyšší správní soud právě prostřednictvím řízení o kasačních stížnostech. Z těchto důvodů tedy zdejší soud, shodně s krajským soudem, posoudil podání stěžovatele ze dne 30. 10. 2013 podle jeho obsahu jako kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2013, č. j. 22 Az 20/2013 – 11.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že žalobce (dále jen „stěžovatel“) je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost však nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byl v usnesení náležitě poučen o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do *dvou týdnů* po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručováno do místa hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tedy do azylového zařízení, do něhož byl stěžovatel Ministerstvem vnitra umístěn [§ 46b písm. a) věta za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 77 odst. 1 zákona o azylu]. Krajský soud dne 25. 9. 2013 vydal napadené usnesení a dne 4. 10. 2013 předal jeho písemné vyhotovení k poštovní přepravě jako jinou písemnost podle § 50 občanského soudního řádu, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel byl na místě zastížen a písemnost v úterý 8. 10. 2013 osobně převzal, což stvrdil svým podpisem.

Ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. byla dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti středa 9. 10. 2013. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti tak podle odst. 2 ustanovení § 40 s. ř. s., připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na úterý 22. 10. 2013. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit. Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě až dne 31. 10. 2013; byla tedy podána opožděně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pozdní podání kasační stížnosti jde k tíži stěžovatele, přičemž toto pochybení nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování zohlednil i právní názor vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>, podle něhož je „s ohledem na specifickou právní úpravu ve správním soudnictví (...) třeba do budoucna na Nejvyšší správní soud apelovat, aby při odmítání kasační stížnosti pro její opožděnost byl pečlivý a obezřetný a aby posuzoval, zda účastník řízení měl v konkrétním případě reálnou možnost předvídat hrozbu odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost a podle toho již v kasační stížnosti argumentovat, resp. navrhnout důkazy.“ Tento apel Ústavního soudu směřuje především na problematiku náhradního doručování fyzickým osobám, což není nyní posuzovaný případ. Stěžovatel napadené usnesení převzal osobně od poštovního doručovatele přímo na adrese, kam mu bylo doručováno. V napadeném usnesení byl náležitě poučen o délce a počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Pokud textu ihned neporozuměl, měl jistě možnost obrátit se o radu na zaměstnance pobytového střediska či na jakoukoliv jinou osobu znalou českého jazyka. To ostatně stěžovatel učinil, což

je zjevné z obsahu kasační stížnosti, v níž uvádí, že požádal o cizí pomoc. Stěžovatel tak však měl učinit neprodleně. Pokud tak učinil pozdě, jde o opožděné podání kasační stížnosti zcela k jeho tíži.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost proti usnesení krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu